

Shrnutí stavu věci

(příloha k tiskové zprávě)

Společnost Diag Human SE se rozhodla poskytnout ČTK základní informaci ke stavu sporů, plynoucích z obchodní arbitráže s Českou republikou (1996-2014). Důvody jsou následující: Společnost se před lety rozhodla k mediální zdrženlivosti. Česká republika reaguje jen vyhybavě a jen k dotazům médií. Veřejnost tak o sporu nedostává pravdivé informace.

Společnost chce důrazně předeslat toto:

Společnost DH není odpovědna za výši dluhu České republiky. Odpovědny jsou vlády, jež po roce 2000 a opět po roce 2008 mystifikovaly veřejnost o stavu sporu a hrály vabank riskantní hru k zastření vlastní odpovědnosti za neúspěch ve sporu. Cenou za toto politické alibi je růst platební povinnosti státu, kterou se ani jedna z vlád nepokusila zastavit. Je jen na vládě České republiky vysvětlit, proč tak neučinila. Právní nástroje k tomu měla a má k dispozici, jako každý dlužník. Krom zaplacení dluhu jde kupříkladu o prosté složení dlužné částky do soudní úschovy.

Společnost Diag Human necítí žádné zadostiučinění nad tím, že její dávno rozhodnutý případ přiměl některé minulé vlády ke stále absurdnějším krokům, k již prokázaným unfair mocenským zásahům do nezávislosti rozhodování soudů i rozhodčích senátů.

Dnes vláda stojí před pravomocnými rozsudky soudů členských států EU z posledních dvou let a už jenom uniká před věřitelem. Vláda ignoruje tato rozhodnutí, jež zásadně odmítají argumenty ČR jako celek a opakovaně potvrzují rostoucí platební povinnost státu a v exekucích ukládají bankám inkaso prostředků státu.

Společnost DH tedy nemá potřebu s vládou polemizovat, ale předkládá ověřitelná fakta (a dodává, že jakékoli další dokumenty sporu, jež má v držení, jsou k dispozici):

- (a) základní chronologii obchodního sporu a exekučních procesů, jež následovaly,
- (b) základní dokumenty, na něž odkazuje,

Vyplývá z nich následující:

1. Obchodní arbitráž byla zahájena v roce 1996 pro náhradu škody, jež představovala *skutečnou škodu*, tedy vynaloženou investici. S časem se pak zvyšoval nárok na náhradu ušlého zisku.
2. O tom, že nárok společnosti na náhradu škody je oprávněný, bylo rozhodnuto pravomocně mezitímním rozhodčím nálezem **před 21 lety, v březnu 1998**. Dál byl spor veden jen o výši ušlého zisku. Růstu škody mohla vláda kdykoli do roku 2000 zamezit obyčejným omluvným dopisem adresovaným společnosti.
3. Veřejnost by měla vzít v úvahu informaci, že vláda České republiky od roku 2000 bezpečně zná výši svého závazku. Dvě vládní usnesení z let 2000-2001 (vše v režimu *vyhrazeno*, tedy neveřejná) dokazují, že vláda ji zjistila na základě vlastních expertiz a vlastních statistických údajů. Vzala na vědomí informaci ministerstva zdravotnictví, že celková výše škody je v řádu miliard. Z důvodové zprávy Ministerstva zdravotnictví k usnesení vlády č. 1186 /V ze dne 22. listopadu 2000:

„Vzhledem k výše uvedenému MZ požádalo svého příslušného odborníka o vyjádření, zda československý a posléze český trh plazmy v době, za kterou DH vyžaduje náhradu ušlého zisku z tohoto trhu, umožňoval dosažení zisku na úrovni požadované touto firmou a zda by parametry krevních derivátů dodávaných touto firmou umožnily dosáhnout takového podílu na tomto trhu v letech 1992 až 1999, za které tato firma požaduje náhradu škody. **Výsledkem byla již uvedená expertíza, podle které tento trh umožňoval v souhrnu let 1992-9 dosažení zisku 8 miliard Kč a firmou prokázané parametry by jí umožnily obsadit 70 % tohoto trhu, tj. dosáhnout zisky 5,6 miliardy Kč bez úroků za dobu od vedení sporu.**

Firma DH uvádí ziskovost tohoto trhu ve výši 4 miliard Kč a uváděla, že by z tohoto trhu obsadila minimálně 50 % tohoto trhu, tj. dosáhla zisku 2 miliardy Kč. K tomu firma požadovala úroky ve výši 1,6 miliardy Kč za dobu vedení sporu. **DH tedy požaduje náhradu přibližně o polovinu nižší, než by mohla požadovat podle poznatků ministerstva zdravotnictví. Hrozí riziko, že při dalším pokračování sporu by byla ministerstvu zdravotnictví uložena povinnost předložit své statistiky a firma by právě jimi mohla odůvodnit zvýšení svého požadavku na náhradu škody. To by-vedle růstu úroků za další pokračování sporu-znamenalo další zvýšení rizika dopadu na státní rozpočet** (Důvodová zpráva Ministerstva zdravotnictví k vládnímu usnesení č. 1168/V z 22. 11. 2000. str. 3)“.

4. Vláda na základě těchto (a dalších) expertíz uložila ministerstvu zdravotnictví ukončení obstrukčních soudních sporů a zahájení jednání s DH o narovnání. V rámci těchto jednání stát předložil rozhodcům všechny své interní údaje a vládou určený znalec vyčíslil výši nároku společnosti. Ministr zdravotnictví a jeho straničtí nástupci se však vzepřeli vládnímu pokynu, narovnání zmařili a zahájili mnohaletou etapu obstrukcí a mocenských šikan; o výši nároku - a ovšem i dalších úrocích z prodlení - muselo být rozhodnuto v arbitráži nálezy z roku 2002 a 2008.
5. Tato fakta ignoruje Závěrečná zpráva vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny z roku 2005. Komise byla vedena členkou vládní strany, odpovědné za postup státu ve sporu, která spolu s opozičněsmluvním partnerem tvořila v komisi většinu. Namísto vyšetřování se komise soustředila na nezákonnou (a bezvýslednou) podporu státu ve sporu a potlačení nepohodlných informací.
6. O částečném odškodnění bylo rozhodnuto pravomocně další sérií nálezů v prosinci **2002**.
7. O celkové výši závazku státu bylo rozhodnuto konečným nálezem **v roce 2008**. Stalo se tak na základě posudku znaleckého ústavu, opět navrženého státem. Nález konstatuje, že konečná částka se pro obstrukce státu během sporu zvýšila šestašedesátkrát. Tento nález určil další denní úrok částkou 1,3 mil. Kč. Běží dodnes.
8. Česká republika požádala o přezkoumání tohoto nálezu jiným senátem (jako vždy v minulosti) a v rozporu se zákonem i pravidly arbitráže **jmenovala všechny tři rozhodce**, s nimiž - jak vyšlo později najevo - pak utajeně ujednala evidentně korupční „speciální odměnu“. Tito rozhodci pak v roce 2014 formálním trikem přezkumné řízení ukončili, aniž konečný nález z roku 2008 přezkoumali (změnili). Konečný nález zůstal

nedotčen a byl označen doložkou právní moci. Česká republika se však tento výsledek absurdně rozhodla vydávat za své vítězství ve sporu.

9. Ponecháváme prozatím stranou, že české vlády se v reakci na neúspěch ve sporu spolehly na veřejné difamační kampaně, pohrůžky rozhodcům i společnosti, policejní šikany a stejně nezákonné zapojení všech svých zpravodajských služeb do civilního sporu. Tyto okolnosti jsou předmětem mezinárodní investiční arbitráže.

Toto je stručný průběh obchodní arbitráže, jenž je od roku 2011 předkládán zahraničním soudům v řízení o uznání a výkon cizích rozhodčích nálezů.

Ve věci vydaly různé rozhodčí senáty celkem 5 rozhodčích nálezů ve prospěch společnosti DH.

Česká republika poté vsadila vše na manipulaci se složením posledního (přezkumného) senátu, který celý obsadila vybranými osobami, s nimiž utajeně sjednala zvláštní odměnu. Tito „rozhodci“ pak už jen arbitráž zastavili – a stát začal předstírat, že desetiletí běžící proces a nálezy v něm vydané nikdy neexistovaly.

Této teorii po skončení arbitráže přisvědčily pouze soudy v Nizozemsku a v USA, jež uvěřily právním znalcům státu. Zatím poslední a detailně odůvodněný pravomocný rozsudek belgického soudu naopak zdůraznil, že státní experti se dostali do takových vnitřních rozporů, i rozporů s českým právem, že označení „expert“ uvedl v uvozovkách (4.1. odůvodnění). Rozhodnutí v Nizozemí a USA neznamenají více, než že na území těchto států není konečný nále z a t í m vykonatelný (stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva vůči nizozemskému rozhodnutí byla tímto soudem přijata k projednání).

Společnost se po celou dobu spoléhá na české a mezinárodní právo a ustálené principy spravedlivého procesu. V této sféře neplatí, že dlužník si může vybrat své soudce, finančně je zainteresovat a s jejich pomocí proces kdykoli zastavit. Zde platí, že rozhodnuto musí být nestranně, o celém nároku, a je-li vydán verdikt, nestačí ho politicky ignorovat.

Nález byl pak k tomuto dni uznán a je exekuoován v Lucembursku (2018) a Belgii (2019); z hlediska vykonatelnosti nálezu však postačuje, aby se tak stalo v jediné členské zemi EU.

V Lucembursku již exekuční soud vydal dne 19. 12. 2019 příkaz k inkasu dalších účtů ČR, nyní již celkem v 55 tamních bankách. Ukáže se, zda měl pravdu předseda vlády, jenž na podzim 2017 v Poslanecké sněmovně potvrdil, že Česká republika *prohrála spor v Lucembursku*, avšak prohlásil, že ještě jako ministr financí „*stahoval*“ z této země aktiva. Krom deliktu poškozování věřitele by to kontrastovalo s písemným závazkem České republiky vůči lucemburskému odvolacímu soudu z 12. srpna 2013, potvrzujícím okamžité uhrazení dlužné částky, pokud bude (lucemburským) soudem nález uznán, což se stalo už v roce 2017.

Stejně tak čteme, že v Belgii se „stát“ hodlá starat o ochranu státního majetku, jinak řečeno unikat před věřitelem.

Ponecháme na české veřejnosti posouzení chování vlád v tomto sporu. Po desetiletí vystačily s negativní veřejnou kampaní vůči společnosti a s protismyslným klišé, že jde o boj o zájmy daňových poplatníků. Platí pravý opak. Jde o zastírání politické odpovědnosti úzké skupiny osob na účet daňových poplatníků.

V této fázi věci bude chování české vlády posuzovat krom soudů členských států EU a Evropského soudu pro lidská práva již i mezinárodní investiční komunita a ratingové agentury.

Chceme však důrazně opakovat upozornění, že výlučnou odpovědnost za výši dluhu České republiky nesou vlády země od roku 2000. Stejně jako odpovídají za nezákonná trestní řízení, zneužití zpravodajských služeb a spoléhání, že masivní a placená mediální kampaň nahradí procesní obranu v příslušných civilních řízeních a nakonec respekt k tam vydaným rozsudkům.

Důsledkem je jen absurdní délka vymáhání splatného závazku státu a jeho růst.

Česká republika se pro své průtahy stala terčem kritiky lucemburských soudů, když podávala *nepřípustné* opravné prostředky.

Nyní již otevřeně uniká věřiteli před očima soudů unijních států, se kterými převzala závazek vzájemného dobrovolného respektování rozsudků. Sám fakt, že Česká republika nutí společnost zahajovat vymáhací procedury, představuje porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva (kupř. rozsudek ESLP ze dne 29. března 2006 ve věci stížnosti *č. 64890/01 Apicella proti Itálii*¹) se takové chování státu považuje za „nepatřičné“. Vymyká se totiž pojetí právního státu, ve kterém respekt k rozhodnutím soudní moci patří k základním principům konceptu lidských práv.

Česká republika již nevede spor s Diag Human. Nyní již jen uniká před důsledky prohry, které se rozhodla ignorovat. Stejně nelogicky a protiprávně odmítá jednání s věřitelem. I řešení poruch v právních vztazích především jednáním patří k tradičním kulturním i právním principům.

Diag Human SE

prosinec 2019

¹ Z odůvodnění rozsudku:

„85. Soud v tomto ohledu připomíná svou judikaturu, podle níž právo na přístup k soudu zaručené v článku 6 odst. 1 Úmluvy by bylo iluzorní, kdyby vnitrostátní právní řád smluvního státu dovoľoval, aby konečné a závazné soudní rozhodnutí bylo na úkor jedné strany neúčinné. Výkon rozsudku kteréhokoli soudu je nutno považovat za nedílnou součást "procesu" ve smyslu článku 6 (viz zejména Hornsby proti Řecku, rozsudek ze dne 19. března 1997, Sběrka 1997-II, s. 510-511, § 40 a násl., Metaxas proti Řecku, č. 8415/02, § 25, 27. květen 2004).

86. Ve věcech týkajících se délky občanskoprávních řízení Soud zdůraznil, že výkon rozhodnutí je druhou fází řízení ve věci samé a že uplatňované právo je realizováno až okamžikem výkonu (viz mimo jiné rozsudky Di Pede proti Itálii a Zappia proti Itálii, ze dne 26. září 1996, Sběrka 1996-IV, s. 1384, § 22, 24 a 26, respektive s. 1411-1412, § 18, 20, 22; a mutatis mutandis Silva Pontes proti Portugalsku, 23. březen 1994, série A č. 286-A, s. 14, § 33).

87. Soud krom toho uvedl, že je nevhodné žádat po jednotlivci, který v soudním řízení nabyt pohledávku vůči státu, aby následně zahajoval řízení o nuceném výkonu k dosažení uspokojení pohledávky. Z toho plyne, že opožděná výplata částek dlužných stěžovateli v řízení o nuceném výkonu nemůže napravit dlouhotrvající neplnění rozsudku ze strany vnitrostátních orgánů a že neposkytuje vhodnou náhradu (Metaxas, výše uvedený rozsudek, § 19, a Karahalios proti Řecku, č. 62503/00, § 23, 11. prosinec 2003). Ostatně některé státy jako Slovensko a Chorvatsko dokonce stanovily lhůtu k výplatě, a to dva respektive tři měsíce (Andrášik a další proti Slovensku a Slavicek proti Chorvatsku, výše uvedená rozhodnutí).

